

MOJE PSYCHOLOGIE

1. nemusím být za každou cenu šťastná

07.02.2024 Moje psychologie - BRIGITA ZEMEN

strana: 8 rubrika: Rozhovor

[Odkaz na originál](#)**Klíčová slova:** divadla; Národního; Ostravy

Herečka Lucie Žáčková nemá ráda, když je něco černobílé. Mluví klidným, konejšivým hlasem a přitom se pouští do témat tak hlubokých, až se vám z nich tají dech.

* Jaké role máte raději, komediální, nebo tragické?

V Činoherním klubu, kde hodně hraju, se z komických rolí často velmi lehce stanou role tragické a naopak, a protože život není nikdy jenom komedie, nebo jenom tragédie, tak to mám ráda tak, jak je to přirozené. Ideálně obojí dohromady.

* Ptám se také proto, že 29. února má premiéru film Manželé Stodolovi, kde jste ztvárnila jednu z největších českých sériových vražedkyň. Čím vás role přesvědčila, že jste na ni kývla?

Tím, jak byla napsaná. Brala jsem ji prostě jako filmovou postavu.

* Jaké debaty byste chtěla, aby film vyvolal?

Hlavně nějaké. Aby klidně někdo přišel a řekl, že mu přijde odporné točit o takových lidech film. Týká se to nás všech, a pokud tito komplikovaní jedinci, kteří opravdu nedělají dobré věci, jsou jakousi nemocí naší společnosti, pak je úplně v pořádku, že někdo řekne fuj a někdo jiný au. Dokonce se může najít i někdo, kdo řekne wow, a právě proto je potřeba se bavit o tom, co v člověku vyvolává zlo a jak se cítí, a také o tom, že každý z nás je schopen v extrémních situacích udělat hroznou věc. Nikdo za sebe nemůže dát na sto procent ruku do ohně, já jsem přesvědčená, že určité okolnosti a tlak zvenčí mohou člověka úplně zlomit a proměnit ho ve zrůdu. O tom bychom měli mluvit. Zároveň bychom měli také přemýšlet o tom, co můžeme jako společnost i jako jedinci udělat, aby se to nestávalo.

* Vaším filmovým manželem je Jan Hájek. Vy jste manžele hráli mimo jiné už ve filmu Kobry a užovky, za který jste obdržela Českého lva. Jak se vám společně hrál vztah plný závislosti, pokřivené lásky a vzájemné manipulace?

Máme dobrý základ. Mně se s Honzou obecně hraje dobře a zvláště u těchto těžkých věcí cítím, že se o něj můžu opřít, jsem vedle něj v pohodě.

* Jde to zahrát s každým dobrým hercem?

To netuším. S Honzou se známe dlouho, vlastně ještě z Ostravy, často jsme se na divadle setkávali v různých komplikovaných rolích a člověk si na to trošku zvykne. Je v tom jistá míra luxusu, že to berete opravdu jen jako filmový vztah a spoustu věcí si nemusíte vysvětlovat ani říkat, protože jsou zkrátka jen přítomné.

* V pořadu 7 pádů Honzy Dědka jste před lety popisovala, že jste právě s Janem Hájkem měli poměrně bouřlivé období, až jste si prošli nějakým obdobím nenávisti a pak zase usmíření. V té době jste se hodně potkávali právě na jevišti. Jak se takové osobní vztahy propisují do herecké práce? Je možné je úplně upozadit?

Osobní vztahy mezi herci jsou sice důležité, ale zároveň se dá říct, že nejsou důležité vůbec. Nemohu soudit, že by jedno bylo lepší než druhé. V Činoherním klubu se nám podařilo nastavit bezpečné prostředí, a já vím, že s kým jsem na jevišti, s tím si vzájemně jako kolegové fandíme, což považuji za nesmírně důležité. Můžeme tak mít spolu i nějaké osobní bouřlivé období, ale v základu vždy musí být, že svému partnerovi dávám plus, a ne minus, protože kdyby to přerostlo do opravdové nenávisti, kdy toho druhého nemůžu vystát, tak už by se to na jevišti určitě propásalo, což by dobré nebylo.

* Vy jste takové bouřlivé, nebo spíš náročné období měla i sama se sebou. V rozhovorech jste zmiňovala deprese už od dětských let, nejistoty, tendence zapíjet své pocity alkoholem, také jste si prošla finančními problémy. Co byl ten zlomový moment, v němž jste se rozhodla porvat sama za sebe?

Zlomových momentů bylo hodně a vždycky nějak souvisely se setkáním s druhým člověkem, který mě přijímal takovou, jaká jsem. Který mi vždy dával plus, a ne minus, neviděl ve mně všechno to, co jste teď vyjmenovala, ale viděl ve mně člověka, který je fajn a má v sobě dobré věci.

* Vy jste je v sobě viděla taky?

Ano.

* Co vám ještě pomohlo? Byla jste například na terapii?

Chodím na ni deset let. Zrovna řešíme, kdy ji asi ukončím, ale záleží to hlavně na mně, pořád si mám co ujasňovat. Myslím si, že terapeutická cesta vlastně nikdy nekončí. Člověk si sám pro sebe nastolí jakýsi režim, kdy už se zpytování svědomí a sebereflexe nedají odpárat, a pak zjistí, že jeho pohled dovnitř sebe je tak mnohvrstevnatý, že už to nemůže změnit. Řekla bych, že terapie pak může probíhat i bez terapeuta, že člověk najde cestu, ze které už spíš neuhne.

* Vy jste se současně nechala v dospělosti pokřtít. Pomohla vám tedy v hledání sebe a svého místa ve světě i víra?

Víra je pro mě nesmírně důležitý bod v životě, kdy se mi strašně ulevilo. Znamená pro mě, že jsem tady, že někdo chtěl, abych se narodila, abych byla taková, jaká jsem, a že mě někdo tím životem také provází. Tím pádem mě trošku opustila křeč, že všechno musí být super, že musím být za každou cenu šťastná a že se všechno musí dařit. Najednou jsem v rámci víry začala vnímat, že nikdo neříká, že být smutný nebo chudý je špatně a být veselý nebo bohatý je dobře. Že vlastně záleží jen na tom, aby člověk stál v pravdě, měl dobré úmysly s druhými i sám se sebou a žil opravdový život, ne jen nějakou jeho náhražku. Strašně se mi ulevilo. Nevím, jestli je přesné říkat, že mi víra pomohla, ale určitě mi nabídla směr a cestu, po které chci jít, a i kdybych jednou zjistila, že to nebyla ta správná cesta, tak to nevadí, protože já jsem se takhle rozhodla a stojím si za tím.

* Jak jste víru vlastně našla, jestli to tedy není příliš intimní otázka?

Pamatuji si, že když mi bylo asi pět let, stála jsem uprostřed celého světa, své rodiny, bytu, sousedů, paneláků, sídliště, vnímala jsem, jak se kolem mě všechno děje, a doufala jsem, že mi někdo řekne, že existuje Bůh, protože jinak tohle všechno přece nemá žádný smysl. To je taková jedna vzpomínka, kterou si pamatuji. Když jsem potom začala dospívat, hodně jsem bloudila, prošla jsem si obdobím, kdy jsem chtěla mít moc nad svým životem, určovat, kým budu a koho ze sebe udělám, a také obdobím, kdy jsem naopak chtěla, aby to určovali jiní. Zatoužila jsem po vztazích, které jsou bezpečné a život dávající, a z nějakého důvodu jsem se najednou ocitla na poutním místě na Slovensku, kde jsem začala přemýšlet. Začala jsem se modlit a během roku, kdy jsem tam opakovaně dojížděla a prožívala spoustu osobních a intimních zážitků a setkání, jsem najednou zjistila, že chci být pokřtěná, že věřím v Ježíše Krista.

* Říkáte, že jste se modlila. Věděla jste, jak na to?

Předtím jsem se hodně zabývala ezoterikou, ve které je nějaká forma modliteb. Na poutním místě jsem navíc slyšela modlíci se lidi, zúčastnila jsem se tam různých mší, takže jsem to všechno poslouchala a vstřebávala. Ale musím říct, že jsem pocítovala velkou touhu modlit se svými vlastními slovy. Vždycky, když pan farář něco říkal, tak jsem ho poslouchala a v duchu jsem si to docela nevybíravě komentovala. Říkala jsem si: "Jo, jasně, to víš, že jo, co tam máš teď?" Vlastně jsem se docela nudila, jak se pořád zpívalo a vstávalo, až on najednou do toho mikrofonu řekl: "A to som vám zabudol povedať – viete, že Ježiš sa do vás ,ráchol'?" V ten moment jsem zpozorněla a on pokračoval. "Neviete, čo to znamená? Je to ako chlapec, ktorý sa zamiluje do dievčata, červená sa, hanbí sa na ňu dívať a tak." Do mě vjel strašný vztek, vběhla jsem do kaple, kde byl kříž a obraz Božího milosrdenství, a já jsem se tam postavila a zařvala na celou kapli, že nechápu, proč když farář říká, že se do mě ráchol, tak on si tady visí na kříži mrtvý a z tohohle obrazu na mě mává, jako by bylo všechno v pohodě. Ale že jestli se tedy do mě ráchol, tak jsem tady a ať mě miluje. To byla taková moje modlitba, jak mi zobák narostl. Pár minut jsem tam křičela, řekla jsem všechno, co jsem potřebovala, pak jsem se uklidnila a večer jsem zjistila, že věřím.

* Jak náročné je hledat stabilitu a sebe samotnou, když vaším povoláním je doslova vcítovat se pokaždé do někoho jiného?

Neřekla bych, že se do rolí vcítuji, spíš je hledám. Navíc nehraji jen tak nějaké role, ale role, které jsou jako klavír. Mají v sobě dost klapek na to, abych v nich mohla zahrát nějakou symfonii.

* Na druhou stranu jste hrála vedle velkých shakespearovských nebo chechovovských postav i roli milenky Jiřího Langmajera ve filmové komedii Chlap na střídačku. To je přece z úplně jiného soudku.

Ano, ale na to všechno já mám právě ty klapky, vysoké, nízké i střední tóny. Konkrétně tuhle komedii jsem si chtěla vyzkoušet, protože jsem nikdy v ničem podobném nehrála, navíc v ní byl právě Jirka Langmajer, Ivanka Chýlková, Iva Janžurová, a já jsem to nechtěla odmítnout. Od paní Spáčilové jsme tehdy dostali nulu, takže to nevypadá, že by ten můj pokus vyšel, ale proč si to nezkusit? Bylo to současně i hodně úlevné, protože jsem hrozně dlouho v rámci své profese přemýšlela nad rolami, které přijímám, co bych měla a neměla hrát, protože jsem se pořád chtěla někomu na nějaké úrovni zavděčit. Až později jsem si uvědomila, že jsem svobodná a že si opravdu můžu zkoušet, co budu chtít, ať si o tom každý myslí, co chce.

* Kdy jste se rozhodla být herečkou, uvědomila si, že tohle je to, co chcete dělat?

Moje rodina říká, že jsem to tvrdila odmalička. Já si na to nepamatuju, ale je pravda, že v období puberty jsem se utíkala do velkých

představ a asi jsem o něčem podobném snila, i když jsem od toho byla hodně odcizená. Vzpomínám si, že mě umělecký svět přitahoval, žila jsem na sídlišti v Ostravě-Výškovicích a jakékoli vybočení se tam tvrdě trestalo. Nemyslím teď u nás v rodině, ale celkově ve společenství lidí, kteří tam tehdy bydleli. Museli jste zapadat do škatulky, a tak jsem to v sobě potlačovala, ale v osmé třídě na základní škole jsme začali ve třídě hrát nejrůznější scénky a paní učitelka tehdy mojí mámě řekla, ať mě vezme buď k psychiatrovi, nebo na dramátek. Takže jsem začala chodit do dramátka, kde mi řekli, že se mám přihlásit na konzervatoř, a tam mě vzali. Byl to úlet.

* Jak to?

Protože jsem byla úplně bláznek. Chodila jsem po sídlišti, chtěla se oblékat jinak, vyjadřovat se jinak, mluvila jsem o jiných věcech, niterných, a neuměla se bavit jako moji spolužáci. Byla jsem strašně přecitlivělá. Když se někdo o někom vyjadřoval zle, někoho pomlouval, ponižoval nebo se mu smál, tak mě to strašně bolelo. Všechno jsem prožívala, možná to byla určitá příprava na herectví, že jsem měla určitou formu senzitivity a schopnost pozorovat svět kolem sebe.

* Na konzervatoři to potom zaklaplo? Byli tam lidé s podobným viděním světa?

Byli, takže to na jednu stranu zaklaplo, měla jsem možnost být kreativní, hledat sama sebe. Ale na druhou stranu jsme se hned od prvního dne cítili jako hrozni frajeři, budoucí velcí herci, takže jsme už druhý den šli za školu. Bylo to trošku na hlavu.

* Když se po letech herecké kariéry ohlédnete zpátky k momentu, kdy jste nastoupila na konzervatoř, splnila ta profese, co jste si tehdy představovala?

Je to úplně jiné. Tehdy jsem měla představu, že ze mě bude herečka, která hraje v komediích, píše se o ní v bulváru a všichni ji milují. Díkybohu šla moje cesta úplně jinudy a vítězím skrze obrovské pády. Někdy čumím, jak jsem to všechno vybrala a vlastně žiju docela jako outsider, i v herectví, nezapadám do představ tohoto světa o tom, jaká by herečka měla být, jak by měla veřejně vystupovat a vyjadřovat se. Pak se ale zase něco stane, celé se to promění, a je to zase jinak. Nějaký divák mi po představení napíše úžasný dopis, co pro něj zážitek z jeviště znamená, a to má úplně jiné grády, než jsem si představovala. Je to mnohem lepší.

* Přejde mi hodně zvláštní, že používáte slovo outsider, protože zrovna vy jste poměrně záhy po škole dostala jak Cenu Alfréda Radoka, tak Thálii, potom i Českého lva. To jsou ocenění, na která herci čekají klidně i desítky let.

Ale to se nevylučuje, to je všechno jakoby zvenčí. Pro mě není slovo outsider nějak hanlivé, něco, za co bych se měla stydět. Vnímám ho jako velmi dobrou výchozí pozici, protože mám pocit, že když se člověk nebere, jako že je totálně spokojený a šťastný, a nenechá se obalamutit vším tím úspěchem, tak je opravdu velmi vnímavý. Takže když si připadá jako outsider, dokáže lépe vnímat druhé lidi. Je to podobné, jako když jsem si vždycky myslela, že moje nejistota je můj nepřítel, ale zjistila jsem, že je to pro mě naopak obrovský dar, který mi přináší víc než jistota. Protože já si stejně myslím, že jakákoli jistota je velmi domnělá a že za každou jistotu stejně přijde situace, která člověka znejistí. Je to tak přirozené a tak v pořádku, že mě vlastně děsí lidé, kteří v sobě nemají kousek outsidera nebo necítili nejistotu, a jsou si příliš jistí. Cítím v tom obrovskou tvrdost.

* Opravdu jste se nenechala úspěchem obalamutit, když přišly najednou dvě největší divadelní ceny a hned potom nabídka na angažmá do Národního divadla?

Nechala jsem se obalamutit v tom smyslu, že jsem si v tu chvíli myslela, že jde o nějaký omyl. Že jsem ty ceny nemohla dostat a musím být někým lepším, abych si je zasloužila a obhájila. Pár let mi trvalo, než jsem pochopila, že opravdu byly určeny pro mě, pro moje nedokonalé výkony a pojetí, a že ze sebe nemusím dělat nikoho jiného. Ale ano, trochu se mnou zamávaly.

* S čím jste tehdy z **Ostravy** do **Národního divadla** jela? Měla jste v Praze nějaké zázemí, nebo jste začínala na zelené louce?

Začínala jsem na zelené louce, a vůbec jsem si to nepřipouštěla. Zkrátka jsem to chtěla dát, takže jsem si neuvědomila, že je nutné si vybudovat nějakou síť vztahů, mít někoho, kdo mi kryje záda a kdo za mnou stojí. Spoustu let mi trvalo, než mi to došlo, a byla jsem strašně sama. Nejsem typ člověka, který dokáže jen tak někam přijít a začít se bavit s lidmi, potřebuji delší čas, než je poznám. Mám ráda, když se na věci čeká a není všechno na první dobrou, když to postupně vylézá a začne se to skutečně potkávat, takže to pro mě v Praze bylo zpočátku těžké.

* Po deseti letech jste z Národního divadla odešla a přestěhovala se na statek vzdálený více než padesát kilometrů od Prahy. Jaký vztah máte k samotě? Nabíjí vás?

Původně jsem opravdu jela do samoty, ale našla jsem tam vesnici plnou tak úžasných lidí, že jsem skončila v jedné obrovské náručí velkého společenství, a bylo to zase úplně jinak, než jsem si představovala. Tady v Praze na sebe lidé doopravdy nemají moc času a všechno je rychlé, ale tam jsme toho spolu tolik prožili a vypili. Jsou to lidé, kteří mají rádi přírodu, žijí v ní, a já jsem s nimi za ty necelé tři roky zažila opravdu úžasně věci.

* Proč jste se tedy do Prahy vrátila?

Protože to bylo strašně daleko, dojíždění bylo šílené a pomalu jsem se začala od Prahy odtrhávat. Také to bylo v době covidu a

tehdy mi došlo, že už se nechci hnát za tím, abych vydělala ohromné množství peněz a mohla to všechno uplatit. Chtěla jsem si zjednodušit život a cítila jsem, že je mi nějaká jednoduchost a skromnost bližší.

* Umíte relaxovat? Co vás baví?

Umím. Baví mě zahrada, les. Baví mě chodit do kina a do kostela. Úplně nejvíc pro mě je, když si uděláme oheň s lidmi, kteří za mnou přijdou na návštěvu. Taková ta skutečná setkání, to strašně miluju.

* Ve starších rozhovorech jste často zmiňovala, že vaším ranním rituálem je uvařit si kávu do postele. Pořád to dodržujete?

Pořád.

* Do jak velkého hrnku si ji vaříte?

Podle toho, kolik mám času. Třeba včera jsem jela na natáčení, bylo brzy ráno a věděla jsem, že mám jen deset minut, tak jsem si udělala kávu do malého hrnečku, ale když vím, že mám hodinu, tak si ji udělám do velkého hrnku a pomalu ji upíjím.

* Už jsme zmiňovali, že jste teď zakotvila v angažmá v Činoherním klubu. Jaké to bylo, přejít z ohromné scény Národního divadla do sálu pro zhruba dvě stovky diváků?

Já jsem v Činohráku hrála, už když jsem byla v Národním, takže to pro mě nebylo překvapení. Vlastně jsem to nijak neplánovala. Odešla jsem z Národního, potom jsem docela hodně točila a v Činoherním klubu jsem začala zkoušet s Ondrou Sokolem, který mi nabídl další roli a další, a tak se to zkrátka nějak stalo. Začalo se tam něco budovat a já jsem ráda, že u toho jsem.

* Režisér Ladislav Smoček o vás v souvislosti s rolí Blanche ve hře Tramvaj do stanice Touha řekl, že jste přirozeně americká duše. Tušíte, co tím myslel?

To netuším. Možná myslel americká ve smyslu vnitřně svobodná, otevřená, bažící a hledající. Pro mě jsou dodnes rozhovory s Láďou Smočkem, jako bych vypila litr živé vody. On mě vždycky nakopne do života, až mi to přijde úplně neuvěřitelné. Možná ve mně cítí dítě, které saje z jeho vědomostí, myšlenek a vnímání světa.

* Je nějaká role snů, kterou byste si chtěla zahrát, ale ještě jste nedostala příležitost?

Nedávno jsem zjistila, že jsem si vysnila roli policejní vyjednačky. Takovou minisérii někdo určitě napíše a je jasné, že to nakonec bude hrát někdo jiný, ale to je role, která mě opravdu láká. Na jedné straně člověk, který je na rozhraní toho, jestli ublíží, anebo neublíží sobě nebo někomu jinému, a na druhé straně pak člověk, který s ním v tomto malém a velmi napjatém prostoru vede dialog. Přijde mi, že tohle je něco, co potřebuje každý z nás, protože v sobě máme na denní bázi spoustu situací, ve kterých už si možná ani neuvědomujeme, že bychom potřebovali, aby nám někdo dobrým slovem, pohledem nebo dotykem pomohl uklidnit se a třeba nám i nabídl nějaké řešení.

Je potřeba, abychom se jako společnost bavili o tom, co v člověku vyvolává zlo. Pár minut jsem na Ježíše křičela, pak jsem se uklidnila a večer zjistila, že věřím. Na konzervatoři jsme už druhý den šli za školu. Byli jsme budoucí herci a hrozní frajeři. Nechtěla jsem už vydělávat spoustu peněz. Potřebovala jsem si zjednodušit život. Často potřebujeme jen to, aby nám někdo pomohl uklidnit se a třeba nabídl řešení.

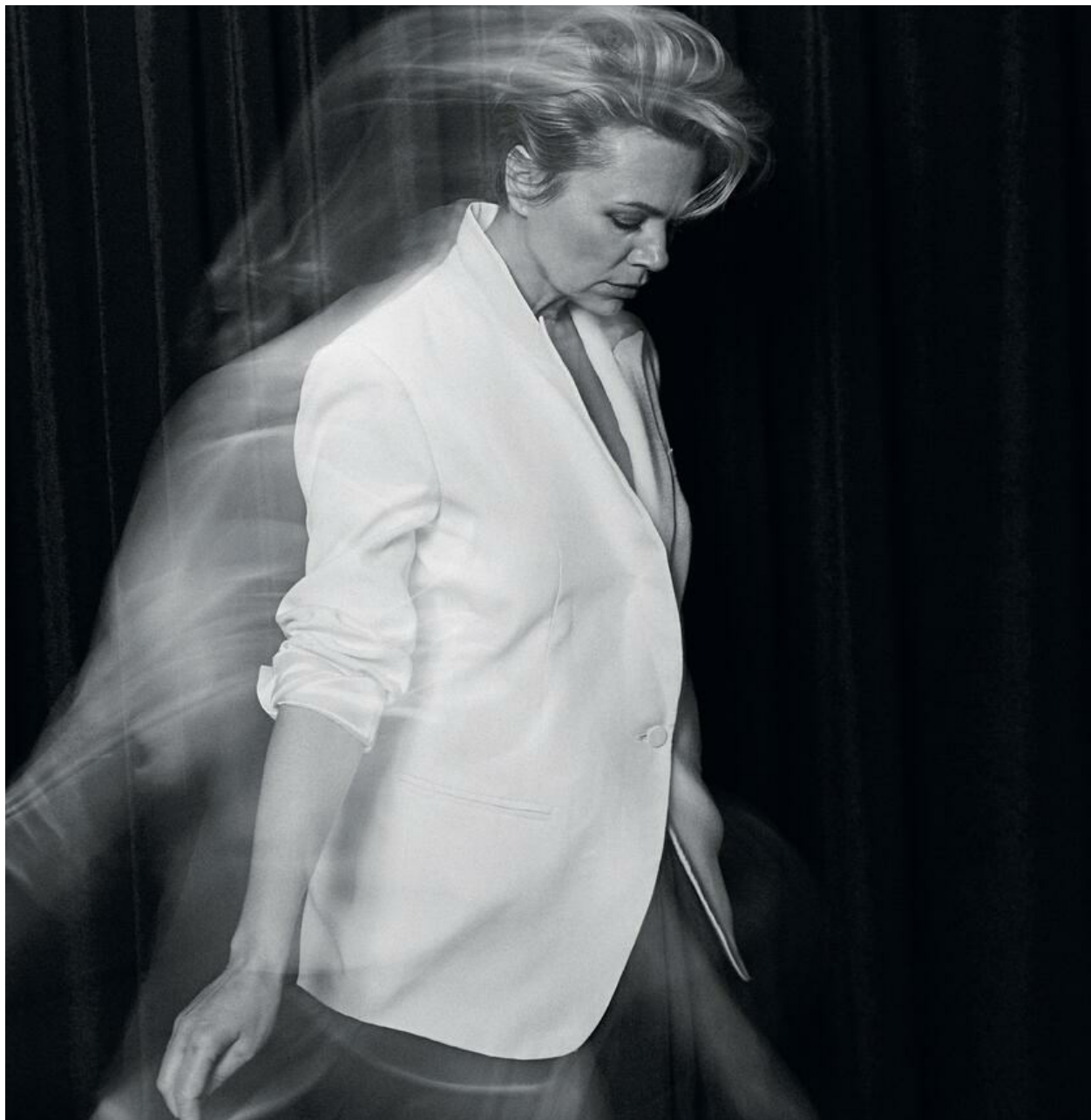
MAKE-UP: SYLVIE HADZIEFENDIC, STYLING: SOŇA ERBA, ZA ZAPŮJČENÍ OBLEČENÍ NA FOCENÍ DĚKUJEME OBCHŮM VAN GRAAF, H&M, ZARA, RESERVED, A NÁKUPNÍMU PORTÁLU ZALANDO. CZ.

TEXT: BRIGITA ZEMEN

FOTO: DAVID TURECKÝ

nemusím být
za každou
cenu šťastná

rozhoř

se to skutečně potkávat, takže to pro mě v Praze bylo zpočátku těžké.

Po deseti letech jste z Národního divadla odešla a přestěhovala se na statek vzdálený více než padesát kilometrů od Prahy. Jaký vztah máte k samotě? Nabíjí vás?

Původně jsem opravdu jela do samoty, ale našla jsem tam vesnici plnou tak úžasných lidí, že jsem skončila v jedné obrovské náruči velkého společenství, a bylo to zase úplně jinak, než jsem si představovala. Tady v Praze na sebe lidé doopravdy nemají moc času a všechno je rychlé, ale tam jsme toho spolu tolik prožili a vypili. Jsou to lidé, kteří mají rádi přírodu, žijí v ní, a já jsem s nimi za ty necelé tři roky zažila opravdu úžasně věci.

Často potřebujeme jen to, aby nám někdo pomohl uklidnit se a třeba nabíl řešení.

Proč jste se tedy do Prahy vrátila?

Protože to bylo strašně daleko, dojíždění bylo šílené a pomalu jsem se začala od Prahy odtrhávat. Také to bylo v době covidu a tehdy mi došlo, že už se nechci hnát za tím, abych vydělala ohromné množství peněz a mohla to všechno uplatit. Chtěla jsem si zjednodušit život a cítila jsem, že je mi nějaká jednoduchost a skromnost bližší.

že mám jen deset minut, tak jsem si udělala kávu do malého hrnečku, ale když vím, že mám hodinu, tak si ji udělám do velkého hrnku a pomalu ji upíjím.

Už jsme zmiňovali, že jste teď zakotvila v angažmá v Činoherním klubu. Jaké to bylo, přejít z ohromné scény Národního divadla do sálu pro zhruba dvě stovky diváků?

Já jsem v Činoheráku hrála, už když jsem byla v Národním, takže to pro mě nebylo překvapení. Vlastně jsem to nijak neplánovala. Odešla jsem z Národního, potom jsem docela hodně točila a v Činoherním klubu jsem začala zkoušet s Ondrou Sokolem, který mi nabídl další roli a další, a tak se to zkrátka nějak stalo. Začalo se tam něco budovat a já jsem ráda, že u toho jsem.

Režisér Ladislav Smoček o vás v souvislosti s rolí Blanche ve hře Tramvaj do stanice Touha řekl, že jste přirozeně americká duše. Tušíte, co tím myslel?

To netuším. Možná myslel americká ve smyslu vnitřně svobodná, otevřená, bažící a hledající. Pro mě jsou dodnes rozhovory s Láďou Smočkem, jako bych vypila litr živé vody. On mě vždycky nakopne do života, až mi to přijde úplně neuvěřitelné. Možná ve mně cítí dítě, které saje z jeho vědomostí, myšlenek a vnímání světa.

Je nějaká role snů, kterou byste si chtěla zahrát, ale ještě jste nedostala

Umíte relaxovat? Co vás baví?

Umím. Baví mě zahrada, les. Baví mě chodit do kina a do kostela. Úplně nejvíc pro mě je, když si uděláme oheň s lidmi, kteří za mnou přijdou na návštěvu. Taková ta skutečná setkání, to strašně miluju.

Ve starších rozhovorech jste často zmiňovala, že vaším ranním rituálem je uvařit si kávu do postele. Pořád to dodržujete?

Pořád.

Do jak velkého hrnku si ji vaříte?

Podle toho, kolik mám času. Třeba včera jsem jela na natáčení, bylo brzy ráno a věděla jsem,

příležitost?

Nedávno jsem zjistila, že jsem si vysnila roli policejní vyjednávačky. Takovou minisérii někdo určitě napíše a je jasné, že to nakonec bude hrát někdo jiný, ale to je role, která mě opravdu láká. Na jedné straně člověk, který je na rozhraní toho, jestli ublíží, anebo neublíží sobě nebo někomu jinému, a na druhé straně pak člověk, který s ním v tomto malém a velmi napjatém prostoru vede dialog. Přijde mi, že tohle je něco, co potřebuje každý z nás, protože v sobě máme na denní bázi spoustu situací, ve kterých už si možná ani neuvědomujeme, že bychom potřebovali, aby nám někdo dobrým slovem, pohledem nebo dotykem pomohl uklidnit se a třeba nám i nabídl nějaké řešení. ■

Herečka Lucie Žáčková nemá ráda, když je něco černobílé. Mluví klidným, konejšivým hlasem a přitom se pouští do témat tak hlubokých, až se vám z nich tají dech.

TEXT: BRIGITA ZEMEN, FOTO: DAVID TURECKÝ

Jaké role máte raději, komediální, nebo tragické?

V Činoherním klubu, kde hodně hraju, se z komických rolí často velmi lehce stanou role tragické a naopak, a protože život není nikdy jenom komedie, nebo jenom tragédie, tak to mám ráda tak, jak je to přirozené. Ideálně obojí dohromady.

Je potřeba, abychom se jako společnost bavili o tom, co v člověku vyvolává zlo.

Ptám se také proto, že 29. února má premiéru film Manželé Stodolovi, kde jste ztvárnila jednu z největších českých sériových vražedkyně. Čím vás role přesvědčila, že jste na ni kývla?

Tím, jak byla napsaná. Brala jsem ji prostě jako filmovou postavu.

Jaké debaty byste chtěla, aby film vyvolal?

Hlavně nějaké. Aby klidně někdo přišel a řekl, že mu přijde odporné točit o takových lidech film. Týká se to nás všech, a pokud tito komplikovaní jedinci, kteří opravdu nedělají dobré věci, jsou jakousi nemocí naší společnosti, pak je úplně v pořádku, že někdo řekne fuj a někdo jiný

au. Dokonce se může najít i někdo, kdo řekne wow, a právě proto je potřeba se bavit o tom, co v člověku vyvolává zlo a jak se cítí, a také o tom, že každý z nás je schopen v extrémních situacích udělat hroznou věc. Nikdo za sebe nemůže dát na sto procent ruku do ohně, já jsem přesvědčená, že určité okolnosti a tlak zvenčí mohou člověka úplně zlomit a proměnit ho ve zrůdu. O tom bychom měli mluvit. Zároveň bychom měli také přemýšlet o tom, co můžeme jako společnost i jako jedinci udělat, aby se to nestávalo.

Vaším filmovým manželem je Jan Hájek.

Vy jste manžele hráli mimo jiné už ve filmu Kobry a užovky, za který jste obdržela Českého lva.

Jak se vám společně hrál vztah plný závislosti, pokřivené lásky a vzájemné manipulace?

Máme dobrý základ. Mně se s Honzou obecně hraje dobře a zvlášť u těchto těžkých věcí cítím, že se o něj můžu opřít, jsem vedle něj v pohodě.

Jde to zahrát s každým dobrým hercem?

To netuším. S Honzou se známe dlouho, vlastně ještě z Ostravy, často jsme se na divadle setkávali v různých komplikovaných rolích a člověk si na to trochu zvykne. Je v tom jistá míra luxusu, že to berete opravdu jen jako filmový vztah a spoustu věcí si nemusíte vysvětlovat ani říkat, protože jsou zkrátka jen přítomné.

V pořadu 7 pádů Honzy Dědky jste před lety popisovala, že jste právě s Janem Hájkem měli poměrně bouřlivé období, až jste si prošli nějakým obdobím nenávisti a pak zase usmíření. V té době jste se hodně potkávali právě na jevišti. Jak se takové osobní vztahy propisují do herecké práce? Je možné je úplně upozadit?

Osobní vztahy mezi herci jsou sice důležité, ale zároveň se dá říct, že nejsou důležité vůbec. Nemohu soudit, že by jedno bylo lepší než druhé. V Činoherním klubu se nám podařilo nastavit bezpečné prostředí, a já vím, že s kým jsem na jevišti, s tím si vzájemně jako kolegové fandíme, což považuji za nesmírně důležité. Můžeme tak mít spolu i nějaké osobní bouřlivé období, ale v základu vždy musí být, že svému partnerovi dávám plus, a ne minus, protože kdyby to přerostlo do opravdové nenávisti, kdy toho druhého nemůžu vystát, tak už by se to na jeviště určitě propásalo, což by dobré nebylo.

Vy jste takové bouřlivé, nebo spíš náročné období měla i sama se sebou. V rozhovorech jste zmiňovala deprese už od dětských let, nejistoty, tendence zapíjet své pocity alkoholem, také jste si prošla finančními problémy. Co byl ten zlomový moment, v němž jste se rozhodla porvat sama za sebe?

Zlomových momentů bylo hodně a vždycky nějak souvisely se setkáním s druhým člověkem, který mě přijímal takovou, jaká jsem. Který mi vždy dával plus, a ne minus, neviděl ve mně všechno to, co jste teď vyjmenovala, ale viděl ve mně člověka, který je fajn a má v sobě dobré věci.

Vy jste je v sobě viděla taky?
Ano.

Co vám ještě pomohlo? Byla jste například na terapii?

Chodím na ni deset let. Zrovna řešíme, kdy ji asi ukončím, ale záleží to hlavně na mně, pořád si mám co ujasňovat. Myslím si, že terapeutická cesta vlastně nikdy nekončí. Člověk si sám pro sebe nastolí jakýsi režim, kdy už se zpytování svědomí a sebereflexy nedají odpárat, a pak zjistí, že jeho pohled dovnitř sebe je tak mnohovrstevnatý, že už to nemůže změnit. Řekla bych, že terapie pak

může probíhat i bez terapeuta, že člověk najde cestu, ze které už spíš neuhne.

Vy jste se současně nechala v dospělosti pokřtít. Pomohla vám tedy v hledání sebe a svého místa ve světě i víra?

Víra je pro mě nesmírně důležitý bod v životě, kdy se mi strašně ulevilo. Znamená pro mě, že jsem tady, že někdo chtěl, abych se narodila, abych byla taková, jaká jsem, a že mě někdo tím životem také provází. Tím pádem mě trochu opustila křeč, že všechno musí být super, že musím být za každou cenu šťastná a že se všechno musí dařit. Najednou jsem v rámci víry začala vnímat, že nikdo nefíká, že být smutný nebo chudý je špatně a být veselý nebo bohatý je dobře. Že vlastně záleží jen na tom, aby člověk stál v pravdě, měl dobré úmysly s druhými i sám se sebou a žil opravdový život, ne jen nějakou jeho náhražku. Strašně se mi ulevilo. Nevím, jestli je přesné říkat, že mi víra pomohla, ale určitě mi nabídla směr a cestu, po které chci jít, a i kdybych jednou zjistila, že to nebyla ta správná cesta, tak to nevadí, protože já jsem se takhle rozhodla a stojím si za tím.

Pár minut jsem na Ježíše křičela, pak jsem se uklidnila a večer zjistila, že věřím.

Jak jste víru vlastně našla, jestli to tedy není příliš intimní otázka?

Pamatuji si, že když mi bylo asi pět let, stála jsem uprostřed celého světa, své rodiny, bytu, sousedů, paneláků, sídliště, vnímala jsem, jak se kolem mě všechno děje, a doufala jsem, že mi někdo řekne, že existuje Bůh, protože jinak tohle všechno přece nemá žádný smysl. To je taková jedna vzpomínka, kterou si pamatuji. Když jsem potom začala dospívat, hodně jsem bloudila, prošla jsem si obdobím, kdy jsem chtěla mít moc nad svým životem, určovat, kým budu a koho ze sebe udělám, a také obdobím, kdy jsem naopak chtěla, aby to určovali jiní. Zatoužila jsem po vztazích, které jsou bezpečné a život dávající, a z nějakého důvodu jsem se najednou ocitla na poutním místě na Slovensku, kde jsem začala přemýšlet.

Začala jsem se modlit a během roku, kdy jsem tam opakovaně dojížděla a prožívala spoustu osobních a intimních zážitků a setkání, jsem najednou zjistila, že chci být pokřtěná, že věřím v Ježíše Krista.

jsou jako klavír. Mají v sobě dost klapků na to, abych v nich mohla zahrát nějakou symfonii.

Na druhou stranu jste hrála vedle velkých shakespearovských nebo čechovovských postav i roli milénky Jiřího Langmajera ve filmové komedii Chlap na střídačku. To je přece z úplně jiného soudku.

Ano, ale na to všechno já mám právě ty klapky, vysoké, nízké i střední tóny. Konkrétně tuhle komedii jsem si chtěla vyzkoušet, protože jsem nikdy v ničem podobném nehrála, navíc v ní byl právě Jirka Langmajer, Ivanka Chýlková, Iva Janžurová, a já jsem to nechtěla odmítnat. Od paní Spáčilové jsme tehdy dostali nulu, takže to nevpadá, že by ten můj pokus vyšel, ale proč si to nezkusit? Bylo to současně i hodně úlevné, protože jsem hrozně dlouho v rámci své profese přemýšlela nad rolemi, které přijímám, co bych měla a neměla hrát, protože jsem se pořád chtěla někomu na nějaké úrovni zavděčit. Až později jsem si uvědomila, že jsem svobodná a že si opravdu můžu zkusit, co budu chtít, ať si o tom každý myslí, co chce.

Kdy jste se rozhodla být herečkou, uvědomila si, že tohle je to, co chcete dělat?

Moje rodina říká, že jsem to tvrdila odmalička. Já si na to nepamatuju, ale je pravda, že v období puberty jsem se utíkala do velkých představ a asi jsem o něčem podobném snila, i když jsem od toho byla hodně odcizená. Vzpomínám si, že mě umělecký svět přitahoval, žila jsem na sídlišti v Ostravě-Výškovicích a jakékoli vybočení se tam tvrdě trestalo. Nemyslím teď u nás v rodině,

Na konzervatoři jsme už druhý den šli za školu. Byli jsme budoucí herci a hrozní frajeři.

Říkáte, že jste se modlíla. Věděla jste, jak na to? Předtím jsem se hodně zabývala ezoterikou, ve které je nějaká forma modliteb. Na poutním místě jsem navíc slyšela modlit se lidi, zúčastnila jsem se tam různých mší, takže jsem to všechno poslouchala a vstřebávala. Ale musím říct, že jsem pociťovala velkou touhu modlit se svými vlastními slovy. Vždycky, když pan farář něco říkal, tak jsem ho poslouchala a v duchu jsem si to docela nevybíravě komentovala. Říkala jsem si: „Jo, jasně, to víš, že jo, co tam máš teď?“ Vlastně jsem se docela nudila, jak se pořád zpívalo a vstávalo, až on najednou do toho mikrofonu řekl: „A to som vám zabudol povedat’ – viete, že Ježiš sa do vás „ráchol“?“ V ten moment jsem zpozorněla a on pokračoval. „Neviete, čo to znamená? Je to ako chlapec, ktorý sa zamiluje do dievčaťa, červená sa, hanbí sa na ňu dívať a tak.“ Do mě vjel strašný vztek, vběhla jsem do kaple, kde byl kříž a obraz Božího milosrdenství, a já jsem se tam postavila a zařvala na celou kapli, že nechápu, proč když farář říká, že se do mě ráchol, tak on si tady

visí na kříži mrtvý a z tohoto obrazu na mě mává, jako by bylo všechno v pohodě. Ale že jestli se tedy do mě ráchol, tak jsem tady a ať mě miluje. To byla taková moje modlitba, jak mi zobák narostl. Pár minut jsem tam křičela, řekla jsem všechno, co jsem potřebovala, pak jsem se uklidnila a večer jsem zjistila, že věřím.

Jak náročné je hledat stabilitu a sebe samotnou, když vaším povoláním je doslova vcítovat se pokaždé do někoho jiného?

Neřekla bych, že se do rolí vcítuji, spíš je hledám. Navíc nehraji jen tak nějaké role, ale role, které

ale celkově ve společenství lidí, kteří tam tehdy bydleli. Museli jste zapadat do škatulky, a tak jsem to v sobě potlačovala, ale v osmé třídě na základní škole jsme začali ve třídě hrát nejrůznější scénky a paní učitelka tehdy mojí mámě řekla, ať mě vezme buď k psychiatrovi, nebo na dramaťák. Takže jsem začala chodit do dramaťáku, kde mi řekli, že se mám přihlásit na konzervatoř, a tam mě vzali. Byl to úlet.

Jak to?

Protože jsem byla úplný blázníček. Chodila jsem po sídlišti, chtěla se oblékat jinak, vyjadřovat se

